

Son Bir İyi Dilek Sonsuz Acı

— Sisu · 24 Nisan 2025

SON BİR İYİ DİLEK SONSUZ ACI

"Kendine iyi bak demek, biraz da 'bensiz kalmaya alış' demek değil miydi?"

Vedalar hep kelimelere sığınır. Çünkü sessizlik fazla gerçek, fazla çıplaktır. O yüzden "kendine iyi bak" deriz. Sanki hâlâ bir ilgimiz varmış gibi, sanki gözümüz arkada kalacakmış gibi. Ama aslında o cümle, içten içe bir itiraf:

Artık seninle yürüyemem. Artık senin hikâyende kendime bir yer bulamıyorum. Ve belki de en acısı, senin de benimkinde olmayacak olman...

Oysa bu cümle, kalanı paramparça eder.

Çünkü "kendine iyi bak", umut gibi görünür. "Hâlâ düşünüyor beni" diye geçirirsin içinden. Belki hâlâ önemsiyor, belki bir gün geri dönecek... Ama hayır. O cümle, aslında son kapıyı da sessizce kapatmaktadır.

Söyleyen için kolaydır çünkü yükünü bırakır.

Ama söylenen için o cümle, çividir. Göğsünün tam ortasına çakılır.

Bir an durur kalbin. Nefes bile almak zor gelir. Çünkü o an anlarsın:

Artık yok...

Artık sizin diye bir şey kalmadı.

Kendine iyi bak denildiğinde insan önce bir boşluğa düşer.

Zihni hemen hesap yapmaya başlar:

Bir daha onu göremeyecek miyim?

Sesini sadece hatıralarda mı duyuyorum?

Kokusunu bir yabancıda fark edersem ne yaparım?

Onunla yaşadıklarımı, onunla paylaştığım her şeyi yok saymak zorunda mıyım şimdi?

Ve evet... Zorunda kalırsın. Çünkü kalan her şey sana zarar verir artık.

Adı bile...

Bakışları, sana dokunduğu an, sana "sen" dediği o hali bile yakar geçer içini.

Ama hâlâ "kendine iyi bak" cümlesine tutunursun.

Çünkü başka hiçbir şey kalmamıştır elinde.

Ne bir fotoğraf, ne bir mesaj, ne de bir söz...

Sadece o cümle.

Sana veda ettiği ve senin yıkıldığı o son an.

Zamanla öğrenirsin.
Vedalar özensiz değil, bilinçlidir.
Ve o son cümle, aslında en büyük suskunluktur.
Sana iyi bakma görevini verir ama senden çekip alır her şeyi.
Gücünü, huzurunu, gülümsemeni...
Ve geriye sadece yorgun bir kalp bırakır.

Çünkü "kendine iyi bak" demek, en zalim vedadır.
Gözünün içine bakıp "Ben gidiyorum, ama sen toparlan olur mu?" demektir.
Ve insan, en çok bu çelişkiye kırıılır.
Hem bırakıp giden o... hem de toparlanması beklenen sen.